

DOKUD MĚ NENAJDOU

JO JAKEMAN

OD AUTORKY
BESTSELLERU
NÁŠ MANŽEL

motto

thriller

Dokud mě nenajdou

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Jo Jakeman

Dokud mě nenajdou – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

DOKUD MĚ NENAJDOU

JO JAKEMAN

Praha 2021

Přeložila Markéta Jansová

Copyright © Jo Jakeman, 2019

First published as *Safe House* by Harvill Secker, an imprint of Vintage.

Vintage is part of the Penguin Random House group of companies.

Translation © Markéta Jansová, 2021

Cover photography © Stephen Mulcahey / Trevillion Images,

KaterinaJ / Shutterstock

ISBN tištěné verze 978-80-267-0892-6

ISBN e-knihy 978-80-267-1992-2 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-1993-9 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-1991-5 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

*Dannymu a Alexovi
Mé srdce. Můj domov.*

PROLOG

Výslechová místnost 3

středa, 28. listopadu 2018, 10.18

Conor Fletcher bouchne rukou do stolu mezi nimi a vyštěkne: „Věděl jsem, že k něčemu takovému dojde!“

Detektiv konstábl Naz Apkarianová zakryje zívnutí hřbetem ruky. Dlouhá noc se překloupila v pomalé ráno.

„Jo? Tak to bych si někdy ráda půjčila vaši křišťálovou kouli, pane Fletcherere.“

Conor zavrtí hlavou. „Moc vtipné,“ ušklíbne se. „Ale díky vaší neschopnosti zemřela mladá žena!“

Pohlédne ke dveřím. Naz vidí, že by odsud nejradyji vypadl. *To my oba*, pomyslí si. Není zatčený. Může kdykoliv odejít, ale stejně jako Naz potřebuje pochopit, co se stalo.

Nazin parťák, detektiv konstábl Angus Harper, jen v tichosti sedí. Je to impozantní muž. Ačkoliv se vyjadřuje jen sporadicky, jeho přítomnost bohatě stačí k tomu, aby někdo sklapl, nebo naopak začal mluvit. Založí si ruce na prsou a ví, že látka košile mu obepne napjaté bicepsy.

„Tak spusťte,“ vybídne ho Naz. „Jsem jedno velké ucho. Co kdybyste nám řekl, kde jsme udělali chybu?“

Conor jí věnuje nenávistný pohled. Studené modré oči má posazené příliš blízko u sebe. Naz se ten chlap protiví. Nelíbí se jí, když ji někdo kritizuje – především pak tehdy, když ještě neměla svou ranní dávku kávy. Není vysloveně naštvaný, spíš defenzivní. U téhle práce je třeba tyhle dvě věci odlišit.

„Myslím, že to víte až moc dobře,“ odvěti Conor.

„Tím si nejsem tak jistá.“ Naz se otočí ke svému kolegovi a zeptá se: „Ty ano, Harpere? Tušíš, o čem to tady mluví?“

Když Harper zavrtí hlavou, nespouští Conora z očí. „Já tedy ne.“

„Ne. Vidíte?“ řekne Naz. „Nemáme tušení, pane Fletchere. Moc by nám pomohlo, kdybyste nás do toho trochu zasvětil. Pokoušíme se pochopit, co se stalo, a zdá se, že vy znáte všechny odpovědi.“

Čeká.

Ví, že Conor toho má hodně na srdci. Je to patrné ze záškubů v jeho obličejí a z napětí v čelisti. Slova, která má na jazyku, se zoufale potřebují dostat ven.

„Pokoušela se vás varovat,“ řekne nakonec. „Měli jste předpokládat, že ji někdo bude hledat. Říkala, že není v bezpečí, ale vy jste ji neposlouchali, že? Měli jste jí nabídnout větší pomoc.“

„Jestliže jste věděl, že jí hrozí nebezpečí, pane Fletchere, tak se nabízí otázka, proč jste jí nenabídl pomoc sám?“

„Nesnažte se svalit vinu na mě. Udělal jsem, co jsem mohl. Můžete upřímně tvrdit totéž?“

„Chcete říct, že to bylo nevyhnutelné?“ ptá se Naz.

Conor si založí ruce na prsou a zasměje se, humor v jeho hlase však chybí. „Byla jen otázka času, kdo ji najde jako první.“

PRVNÍ KAPITOLA

Charlie Millerová

pátek, 5. října 2018

Dneškem Charlie začal nový život. Po tom starém se jí naštěstí ani trochu nestýskalo.

S volantem v ruce a jedním okem na silnici na sebe mrkla ve zpětném zrcátku a sotva se poznávala. Pořád si nemohla zvyknout na výrazně tmavší odstín svých vlasů. Konečky se místy vyvedly skoro až do zrzava, to jak se „čokoládově hnědá“ barva z drogerie pokoušela bezúspěšně přebít původní blond.

Pohledem sklouzla zase zpátky k prázdné silnici, úzké a stále ještě potmělé po nočním dešti. V kalužích se odrážely výseky modré oblohy, které jako by popadaly z nebes. Tenhle pronikavý pach deštěm omytého světa jí chyběl. Vůně nových začátků.

V břiše se jí mísily strach a vzrušení. Její ostražitější já – mohutné a veskrze dominantní – by to nejraději otočilo a vrátilo se tam, odkud přijela. Neměla se však za čím vrátit. Její starý život už neexistoval.

Charliin nový život by mohl být tak... tak plný *jistoty*.

Máma jí vždycky vyčítala, že „hraje na jistotu“, jako by *jistota* byla něco, čemu je lepší se vyhnout. Nikdy nedokázala pochopit, proč Charlie neusilovala o lepší práci – kdo by však stál o stohy lejster a břemena zodpovědnosti navíc? Nebyla z těch, kteří by se zvesela vrhali do neznáma. Jaký šílenec by vědomě podstupoval jakékoliv riziko? Máma o Charlie s oblibou prohlašovala, že je konzerva, a moc daleko od pravdy nejspíš nebyla – teprve předevčírem si Charlie nechala změnit účes, který nosila už od dvanácti let.

Jistota. Ve hře na jistotu zkrátka Charlie neměla konkurenci. Ještě před dvěma lety věřila, že je v tom skutečně dobrá.

Silnice vedla podél řeky, která se vlévala do blyštivého moře v dáli. V Charlie to vyvolalo vzpomínku na rodinné dovolené a úmorné vysedávání v autě, i na to, jak potom mohla zpoza matčiny opěrky konečně vykřiknout: „Už vidím moře!“ jako by ji za ten objev měla čekat nějaká výhra. Žádnou rodinu už ale neměla, nikoho, kdo by se s ní na nekonečné cesty autem vypravil. Zvláštní, kolik se toho za tak krátkou dobu změnilo.

Spižírna na Charlie čekala na druhé straně řeky. Jméno domku v ní okamžitě evokovalo představu silných kamenných zdí a hořícího krbu. Starosvětské kouzlo ukryté za masivními vchodovými dveřmi. Když nemohla mít vodní příkop s padacím mostem, s jehož pomocí by si držela svět od těla, musela si vystačit s chalupou v zapadlé části Cornwallu.

Z telefonu se ozval mechanický ženský hlas: *Na další křižovatce odbočte vlevo*. Jenže vlevo byl jen zákrut, navíc zčásti zatopený vodou, takže se zase vynořoval na opačné straně louže. Charlie se skoro bála, že ji proud odnese jako v důmyslné hře Púovy klacíky. Když se doplazila ke značce s nápisem *Penderrion*, hlas oznámil, že dojela do cíle.

Zdejší domy byly luxusní a hezky opečovávané. Stály dál od silnice a jejich prostorné trávníky přímo vybízely k večerním sedánkám u ginu s tonikem a ke kroketovým kláním. Zpodobňovaly život, jehož Charlie nikdy nemohla být součástí.

Když se silnice začala postupně vytrácet, zpomalila. Namísto úhledných trávníků mýjela skupinky stromů a divoká houští. Nejistě mrkla do zpětného zrcátka. Že by dům přehlédla? Nebo ho přejela? Pak ovšem uviděla ceduli s nápisem *Prodáno v aukci*, která vyčuhovala z hloučku větrem rozkývaných stromů. Hned za cedulí odbočila na zarostlou cestu posetou seschlými ostružiníky – přírodními ostnatými dráty –, které jako by křičely *Nevstupovat!* Když ještě trochu popojela, z podrostu se zničehonic vynořil králík a odhopkal napřed.

Charlie zastavila za domem. Vypnula motor a vystoupila z auta. Opřela se rukama v bedrech a s úlevným zasténáním si protáhla ztuhlá záda. Spižírnu znala z fotek, naživo ji však viděla poprvé. Prodejní fráze jako „dobrá investice“ a „rekonstrukce nutná“ byly už tak dost výmluvné eufemismy, přesto čekala víc.

„To si snad děláš srandu,“ utrousila, ale slova jí vyletěla z úst a jako pohozené smetí se vznesla do korun stromů dřív, než uši dostaly šanci cokoliv zachytit.

Střecha se prohýbala jako obtěžkaná prádelní šňůra a v okně do kuchyně chybělo sklo. Přetvořit tohle stavení v domov bude pořádná dřina, ale Charlie na to byla připravená.

Vzhlédla k hornímu oknu, v němž se zatřepotala bezvládná záclona. Zdálo se jí to, nebo tam skutečně zahlédla v pozadí postavu? Pomalu udělala krok zpět.

Záclona se pohnula znovu, nikdo tam však nestál. Byl to jen vánek. Nic víc. Uvolnila dlaně, které podél těla nevědomky svírala v pěst.

„Huso pitomá,“ zamumlala.

Žádné nebezpečí tu nehrozí. Ani nemůže, když nikdo netuší, kam odjela. Začínala od znova.

Mohla být kýmkoliv na světě – kýmkoliv jen chtěla – s výjimkou Steffi.

Musela se postarat, aby Steffi Finnová upadla v zapomnění, protože jediné tak mohla být v bezpečí.

DRUHÁ KAPITOLA

Steffi Finnová

čtvrtek, 28. prosince 2017

Den 37. ve výkonu trestu

„Venku je pěkná kosa,“ konstatovala Manningová, členka vězeňské ostrahy. „Div že jsem ráno nastartovala.“

Třebaže Steffi oceňovala pokus o normální konverzaci, jen těžko dokázala soucítit s někým, kdo si mohl spát ve své posteli, usrkávat čaj z vlastního hrnku a pohodlně se dopravit do práce vlastním vozem.

„Už je sníh?“ zeptala se.

„Na kopcích už něco málo je,“ odpověděla Manningová. „Zavřeli Hadí průsmyk a do hospody U Kočičích houslí se taky nedá projet.“

Steffi přímo hltala názvy všech těch neznámých míst. Schovávala si je na později, až bude sama, aby se pak v myšlenkách mohla po těch cestách vydat daleko odsud.

Královská věznice v Hillstone obecně platila za jednu z těch mírnějších. Rozlehlou budovu o sedmi traktech obývaly celkem dvě stovky trestankyň, a chvilka klidu proto byla vzácností, takže Steffi se vždycky těšila zpátky do cely, kterou měla prozatím celou jen pro sebe.

Pohlédla na noviny na stolku. Dokud jen klopila zrak a chodila s hlavou skloněnou, takže byla skoro neviditelná, nechávaly ji dozorkyně i spoluvězeňkyně na pokoji. Nestála o rvačky, a to byla nuda.

Zavřená či nikoliv, tohle období mezi Vánoci a Novým rokem bylo nanic. Ve věznicích probíhaly marné pokusy o nastolení vánoční atmosféry. Podával se krocán, zpívaly se koledy a odpoledne se promítal *Polární expres*. Jako dekorace posloužily papírové řetězy, které vězeňkyně vlastnoručně vyro-

bily. Některé z žen vypadaly natěšeně, ba dokonce šťastně. Steffi napadlo, že pro leckteré z nich je možná lepší trávit tohle období tady.

Zvláštnost toho dne pocítila akorát během svátečního telefonátu rodičům, ale snad se raději ani neměla obtěžovat. Pro všechny to bylo až moc bolestné. Nedokázali usednout k načančanému stolu, zatímco jejich dcera trčela za mřížemi, a Steffi zase neuměla maskovat svou zkroušenost.

Mohlo být i hůř. O dceru se dá přijít mnoha způsoby. Rodiče Katy Fosterové a Anny Atkinsově by za dceru ve vězení dali cokoliv. Navštívit je totiž mohou nanejvýš na hřbitově a při vánoční hostině prostřou o jeden talíř míš. Steffi si kolikrát říkala, zda by ji její rodiče také raději neviděli mrtvou. Sousedi by je chodili utěšovat a zvali by je na svařák a masové koláče, místo aby se jim vyhýbali.

Ve vězení jim jednou týdně umožnili zavítat do vězeňské knihovny. Na to se Steffi vždycky těšila nejvíc. Nevábily ji jen úhledně seřazené hřbety knih na policích – ale hlavně noviny. Jenom díky nim byla ve spojení se světem. Byly důkazem toho, že život po jejím zatčení plyne dál. Seděla a četla jeden výtisk za druhým, nevynechala jediné slovo, jakkoliv poutavé jednotlivé články byly.

Titulní strany informovaly obrazem o ucpaných silnicích a frontách na povánoční slevy. Zdalipak bude méně, nebo naopak více materialistická, až se odsud dostane? Jistě se bude radovat i z maličkostí, ale určitě si také bude chtít koupit novou lampičku, pyžamo a čokoládovou tyčinku, kdykoliv na ni dostane chuť.

O Steffi už se v novinách nepsalo. Částečně ji tohle vynechání zklamalo. Dokonce ranilo. Chtěla, aby o ní napsali pravdu, třebaže věděla, že to se nikdy nestane. Místo toho se dozvídala o tom, jak ženy v koktejlkách „dávaly své křivky na odív“. Všimla si, že příběh sexuálně napadené ženy doprovází její fotka z dovolené v bikinách, přičemž článek detailně líčí, co v osudný večera pila.

Než se Steffi sama stala obětí bulváru, jazyk médií vůbec nevnímala, ani si neuvědomovala, jak se člověku zavrtává do podvědomí. Nebýt odlišného způsobu, jakým ji s Leem novináři vykreslovali, pravděpodobně by si toho nikdy nevšimla.

Steffi přemítala, jak asi vypadá věznice, kde skončil Lee. Je větší a hlučnější? Má tam vybavenější posilovnu, chutnější jídlo a pestřejší nabídku knih v knihovně? Nese s sebou jeho doživotní rozsudek nějaké výhody? Stále na něj myslela každý den. Nemohla si pomoci. A věděla celkem jistě, že to je vzájemné. I kdyby uspěl se svým odvoláním, na propuštění by si musel ještě pěkných pár let počkat. Jak dlouho jí to asi bude mít za zlé? Klidně by se vsadila, že to bude déle než všechna doživotí dohromady. Lee, kterého milovala, by jí odpustil hned, ale skutečný Lee – ten, kterého před ní skrýval –, byl schopen nevýslovné krutosti.

Prolétla noviny. Kdykoliv zavadila o větu „důvěrný zdroj uvedl...“ nebo „zdroj z hereččina bezprostředního okolí potvrdil...“, nahlas si odfrkla. Takových bylo, když šel její případ k soudu. Pořád ještě netušila, zda byli skuteční, nebo si je novináři vymysleli. Smí se to vůbec? Obořila se na Conora, že mluví s novináři. Kamarádili spolu už od základky, chvilku spolu dokonce chodili a pak jeho právnícká firma souhlasila, že ji budou zastupovat. Teď zrovna připravovali prodej domu, do něhož už nikdy nevkróčí. Kéž by na Conorovi nebyla tak závislá. Kéž by nebyla závislá na nikom.

Tvářil se provinile, když se ho Steffi zeptala, jestli jeho přítelkyně – bože, jak že se jmenovala? – donášela informace do tisku. S touhle Přítelkyní chodil už rok a půl, ale Steffi se s ní dosud nesetkala. Conor říkal, že je herečka, i když se nikdy nezmínil, že by v něčem účinkovala. Lee se s Conorovou Přítelkyní setkal – ale vážně, jak se jenom jmenovala? – na oslavě Maxových narozenin. Rozplýval se, jak je úchvatná, krásná a zábavná a tak štíhlá a vysoká. „Klidně by mohla dělat modelku,“ konstatoval. „A navíc je skvělá posluchačka.“

Každý z těch komplimentů jako by byl mířený přímo proti Steffi. A možná i krapet žárlila, že se taková žena zajímala o Leea. Copak jí nestačil Conor? S odstupem by samozřejmě byla radši, kdyby se Lee s tou herečkou hned tehdy vypařil. Ušetřil by tím Steffi spoustu problémů.

Steffi nikdy příliš neholdovala večírkům a Lee zase neschvaloval alkohol. Jestli něco skutečně nemohl vystát, tak to byla opilá ženská. Steffi se dřív ve společnosti ráda napila, ale pak poznala Leea a ten ji požádal, aby

pití nechala, a on že na oplátku sekne s kouřením. Až později zjistila, že kouření zdaleka nebyla jeho největší neřest.

Lee zůstal po zatčení ve vazbě. Steffi mu to tiše záviděla – na rozdíl od ní alespoň nemusel přežívat ve skutečném světě. Neplivali na něj a nezasypávali ho urážkami. Potom však skončil v nemocnici s rozbitou čelistí. Ukázalo se, že vězení přece jen nebyl tak bezpečný přístav, jak si Steffi myslela.

Její právní zástupce – nikoliv Conor, nýbrž jeden z jeho kolegů – jí poradil, aby rozsudek bez námitek přijala. Když se to tak vezme, deset měsíců uteče jako voda, ujišťoval ji. To se mu však snadno řeklo. Držela jazyk za zuby. A šlo jí to dobře, protože nikdy nebyla moc výřečná. Mlčky naslouchala lžím, které jí vykládal Lee Fisher. V zamčeném domě se zataženými závěsy dokázala tiše mluvit, před novináři však měla pusy na zámek, když se na ni Lee pokoušel svalit vinu. Odmítala se vyjádřit ke spekulacím, že o vraždách věděla víc, než tvrdila. Nechala právníky, noviny i rozhořčený dav, ať si o ní říkají, co chtějí. Steffi si byla celkem jistá, že pravda u soudu beztak vyjde najevo, stačí si jen počkat na příležitost očistit své jméno. Trpělivost. Dost podceňovaná vlastnost.

Když tedy sedala do lavice obžalovaných, byla už úplně beze slov.

Do vězení za ní ještě nikdo nepřišel. Máma znovu onemocněla a s tátou si nikdy neměla co říct. Conor se nabízel, že přijde, ale Steffi nechtěla, aby ji takhle viděl. Složila by se hned, jak by na něj jen pohlédla. Nějaké přátele ale měla, nebo ne? Vězeňské prostředí se však neslučovalo s jejich životy, takže raději zapomněli, že Steffi existuje.

Nemusela se však bát, že ji všichni nadobro pustili z hlavy, protože dostávala hromady dopisů. Ohavných a nenávistných. Přestala už doufat, že by ve vši té vřavě natrefila na slova podpory. Věřili lžím, které jim navykládal Lee. Byli si jistí, že věděla, co Lee provádí, a že ho kryla. Někteří ji dokonce nařkli z toho, že ho k tomu dohnala. Nebyla to pravda.

Nebo snad byla?

Kdyby tehdy neporušila své slovo a neopila se, kdyby Leeovi nevěřila každé slovo...

Hodně to s ní probírala Hester, vězeňská psycholožka. Proč si Steffi myslela, že muž v jejím životě zaujímá důležitější roli než ona sama? Proč k sobě

neměla tolik úcty, aby vycouvala z nezdravého vztahu? Proč i přes veškeré jasné důkazy Leeovi dál věřila?

Hester se neustále vracela k mužům ve Steffiině životě.

„Promluvíme si o vašem otci,“ navrhla.

„To radši ne,“ řekla na to Steffi.

Steffi za sebou měla nějakých pět týdnů za mřížemi. Nebyla to žádná dlouhá doba, přesto ji mučily samota a tempo – či spíše jeho absence –, v jakém dny plynuly. Od nástupu do vězení se Steffi pořádně nezahřála. Zkoušela si představit, jak leží na lehátku u moře, jehož vlnky jen lehce olizují rozpálený písek. Myslela na lenivé obědy a vychlazená piva, na strnulost rudnoucí kůže. Léto začne a skončí dřív, než se dostane ven, ale příští rok si to vynahradí. Že by si zrenovovala nějaký starší dům? Dost možná. Začne znovu s keramikou a naučí se tančit? Ne, tančit ne. Na tancování ji moc neužije. Pustí se do něčeho, co může dělat sama, bez muže. Do něčeho samotářského. Možná to znělo až moc melodramaticky, ale už se zkrátka nehodlala nechat stáhnout na dno.

Jestli se o sobě za poslední rok něco dozvěděla, tak to, že má hodně špatný nos na lidi. Byla příliš důvěřivá a vždycky v lidech chtěla vidět jen to dobré. Slovy Conora byla naivní.

Když jí Lee nakukal, že to na něj policie chce jenom ušít, Steffi mu bez váhání uvěřila. V jeho podání to dávalo dokonalý smysl. Když bude policie mrhat časem a stíhat z těch vražd jeho, skutečný zabiják bude vesele zabíjet dál. Leea obvinili z únosu a napadení už před lety, ale nikdy se nic neprokázalo. Řekl jí, že právě proto ho mají za hlavního podezřelého. Myslela, že dělá správnou věc, když tehdy lhala, že byla celý večer s ním. A skutečně chtěla udělat správnou věc.

Lee jí trpělivě vysvětlil, že někteří lidé by si mohli myslet, že je to její vina, že nemá žádné alibi. A kdyby ho tak nenaštvala, kdyby se nepohádali, nikdy by se k tomu baru ani nepřiblížil. Jestli ho skutečně miluje, tak přece musí vědět, že by nic takového nikdy neudělal. Miluje ho přece, nebo ne?

Když se jí tedy policie ptala, kde byl Lee v noci v pátek 1. července, ani na vteřinu nezaváhala a odpověděla: „Celou noc byl se mnou.“

A právě těch pět slov mu umožnilo zabít znovu.

TŘETÍ KAPITOLA

Charlie Millerová

pátek, 5. října 2018

To by šlo.

Charlie stála uprostřed pokoje a s rukama v bok příkyvovala. Ta chalupa měla alespoň svého ducha, když už nic jiného.

Rozbitým oknem se sem vkradlo nejedno roční období. V koutku se krčilo zkroucené listí společně s pytlíky od chipsů, které k němu doklouzaly po dlaždicích. Bude to chtít zabeznit okna, jinak se v noci nevyspí, ale popravdě mohlo být i hůř. Mohla být ve vězení. Nebo na dně jezera.

V rozích se rozlézala plíseň a tapety se z navlhých stěn odlupovaly jako náplast. Terakotová podlaha v kuchyni byla vyhlazená opotřebením a mělká výduť u zadních dveří poukazovala na léta vstupování a odcházení, ale jinak tu toho nebylo moc k vidění. Místnosti byly holé, a v kuchyni dokonce nebyla ani jediná skříňka. Žádné koberce, žádný nábytek, žádné žárovky, žádné teplo.

Stěhováci posbírali střípky Charliina života a dovezli to všechno sem, přičemž vypůjčený náhradní klíč vhodili do schránky. Teď ho třímala v ruce. A to byla zatraceně velká změna. Charlie už může jet podle vlastního rozvrhu a sama si určit, kdy odejde a kdy zase přijde. Může rozhodovat o tom, kdy bude odemčeno a kdy zamčeno. V Královské věznici v Hillstone snila o tom, jak bude nechávat všechny dveře otevřené a že se už nikdy nenechá zavřít jako nějaké zvíře. Se znovunabytou svobodou však usoudila, že zamykat se bude i dál. Zámky sice držely lidi uvnitř, ale zároveň je nepouštěly dovnitř. Člověk byl díky nim v bezpečí.

Na dovezeném stole měla vyskládané kartonové krabice. Na zemi pod stolem se válely nacpané pytle na odpadky. Kdoví kam se poděl všechen ostatní

nábytek. Charliin dům ještě nebyl prodaný, ale byl už zcela vyklizený. Zájemci se zprvu jen hrnuli. Na prohlídku čekaly celé zástupy lidí, jenže to byli pouze zvědaví sousedé a zahálčivé drbny. Několik věcí zmizelo. Charlie by se ani nedivila, kdyby své spodky a cetky nakonec našla na eBay. Jako nenáviděná osoba najednou získala na ceně. Neblahá pověst má svou hodnotu.

Před soudním líčením si Charlie nic nezabalila, ani šatstvo do krabic, ani hrnky do novin, ani skleničky do bublinkové fólie. Zkrátka nevěřila, že ji pošlou do vězení. Ne že by necítila žádnou vinu, jen tak soudila na základě podobných případů. Jiné takové ženy vyvázly s podmínkou či veřejně prospěšnými pracemi. A byly to mnohem závažnější případy. O vině svých mužů totiž věděly. Charlie nikoliv.

Alespoň ne hned.

Právníci ji ujišťovali, že se není čeho bát. Domnívali se, že pravděpodobně vyvázne s podmínkou. Charlie dobrovolně změnila své prohlášení a snažila se maximálně spolupracovat, takže policii dokonce upozornila na případ, který s Leem ještě ani nespojovali. Pak se do toho však připletla média, která její dobře myšlené činy ihned zpochybnila otázkou, jak toho mohla tolik vědět.

Svět potom obletěla zpráva, že Anna Atkinsová byla maminkou malých dětí. Že byla učitelka. Že statečně bojovala až do konce. A že kdyby Charlie nestála v cestě spravedlnosti, mohla být ještě naživu.

Charliini rodiče jí něco málo sbalili a zbytek vyhodili. Pár věcí chtěli darovat charitě, ale nikde nestáli o nic, na co Lee sáhl. Nakonec si tedy rodiče museli pronajmout kontejner, který byl ještě večer plný, ale za rozbrěsku už poloprázdný. Sousedé se nemohli nabažit suvenýrů ze života vyšinitého páru, který bydlel na konci ulice.

Charlie ve vězení nestrávila ani rok, nicméně společně s čekáním na soud se jí život zastavil na roky dva. Z hrstky přátel, která jí zbyla, se během té doby nikdo náhle nemohl utrhnout ani na kávu. Charliina šéfová Tina, kterou kdysi považovala za kamarádku, se vždycky obsypala červenými flíčky, když se Charlie objevila u ní v kanceláři.

„Co kdybys raději zůstala doma,“ řekla nakonec. „Dokud se to celé nepřehžene.“

Přeháňka však neustávala a Charlie zůstala sama.

Nedlouho nato jí v trafice jedna žena vlepila facku a nějaké děcko jí duplo na nohu.

„Snad abyste příště chodila nakupovat někam jinam,“ vyzval ji majitel obchodu. A Charliin svět se zase o něco smrsknul.

Zaplašila vzpomínky na svůj někdejší život a vydala se do patra, přičemž opatrně našlapovala po dřevěných schodech. První ze dvou ložnic byla velká akorát tak na jednolůžko a okno tam bylo zašlé zevnitř i zvenku. Strop byl děravý v místě, kde se odloupla omítka z dřevěné výztuže. Na holé podlaze se vyjímalá zahnědlá skvrna barvy zašlé krve. Charlie od ní poodstoupila a držela představitost na uzdě, aby ji nezavedla do míst, kam nechtěla zavítat.

Do koupelny se přes šlahouny břechťanu za okny prodíralo jen minimum světla, nicméně to stačilo na to, aby vynikly všudypřítomné krucifixy na zdech. Některé byly zdobnější, jiné docela obyčejné a dalším dominovalo ochablé Kristovo tělo.

Charlie se zachvěla a přiložila si ruku ke krku.

Jestliže něco v tomhle domku vrhalo na předchozí majitele nelichotivé světlo, tak to byla právě tahle místnost. Každý má své zvláštnosti a slabosti, ale většina je umí dobře skrýt. Prazvláštní vkus při dekorování koupelny však od koupě odradil všechny ostatní zájemce. Díkybohu za to, říkala si, a snad to skutečně ocení, až opadne prvotní šok.

Charlie snila a relaxačních koupelích se svíčkami, jejichž komíhavé plamínky budou vykreslovat obrazce na stropě, zatímco bude usrkávat čaj a zpívat si společně se starými country hity. S tímhle všude po stěnách však zůstane jen u snu. Jindy uctívaný symbol naděje v tomhle uspořádání působil dokonale zlověstně.

lomcovala s prvním křížem, který měla na dosah, a říkala si, jestli vůbec povolí, ale ani se nehnul. V rámci renovace by nejspíš měla začít tady. Bez koupelny se přece obejít nemůže. Venku zahlédla nějaké přilehlé kůlny – mohl by tam být i záchod –, ale kdepak, to radši kříže než pavouky.

Zaslechla za sebou zavržení. Parketa odolávající tlaku. A znovu a zase, ale někde jinde. Znělo to jinak. Jako jiné parkety.

Charlie se otočila a ztuhla.

Vyčkávala, ale sotva si zvuk získal její plnou pozornost, přirozeně už se neozval. Zavrtěla hlavou. To si na ni jen ten starý dům zvyká, sžívá se s novým majitelem. Přesto jí naskočila husí kůže.

Zpomalila dech. Nádech, výdech. Potřebovala uvažovat rozumně. Nikdo ji nemůže najít. Ne teď. Ani nikdy jindy. Dávala si velký pozor. Neexistovalo nic, co by ji spojovalo s tímhle domem či s Cornwalllem. Kdyby ji někdo chtěl najít, rozhodně by nehledal tady.

Pomalinku vyšla po špičkách na podestu. Nikde nic. Žádné další zvuky. Nakoukla přes zábradlí, ale schody byly prázdné. Kdyby se do domu přece jen někdo vkradl, tak by se nejspíš jednalo o přidrzelého pubertáka či vlezlého tuláka, nikoliv o někoho z jejich pronásledovatelů.

„Haló? Je tu někdo?“ volala Charlie.

Nic. Napětí v ramenou už sice polevilo, v uších jí však pulzovat nepřestalo. Šla zpátky do koupelny zavřít okno. Venku silně fičelo, což také vysvětlovalo, proč byl celý dům rozvrzaný. Okno nešlo přes samý břechtan zavřít, takže ho nekompromisně odhrnula stranou. Na úzké cestě zaznamenala pohyb. Byla tam vysoká postava v černém kabátě a klobouku. Šla pomalu po cestě za domem, a zatímco ji Charlie pozorovala, prudce otočila hlavou a podívala se přímo na ni. Rychle ucukla, takže šlahouny spadly zpět na své místo.

„Nikdo neví, že tu jsem,“ říkala si. „Jsem tady v bezpečí.“

ČTVRTÁ KAPITOLA

Deník Pinchdale

sobota, 21. července 2018

FINNOVÁ BEZ NÁROKU NA DOŽIVOTNÍ ANONYMITU, ROZHODL SOUD

Bývalé recepční z polikliniky, Stephanie Finnové, končí desetiměsíční trest odnětí svobody za maření spravedlnosti v případě, který otrásl celým národem. Její žádost o poskytnutí anonymity však soud zamítl.

Stephanie Finnová byla usvědčena z poskytnutí falešného alibi Leeovi Fisherovi poté, co v červnu 2016 zavraždil Katy Fosterovou. Na základě výpovědi Finnové, v níž uvedla, že Lee Fisher byl v noc vraždy s ní, policie Fishera vyřadila ze seznamu podezřelých. Ve skutečnosti však mezi nimi došlo k roztržce a noc trávili odděleně, takže alibi na inkriminovanou noc neměl ani jeden z nich.

Finnová se dle svých slov domnívala, že Fisher po hádce přespal v hostinském pokoji. Až později uvedla, že se domů vůbec nevrátil, přestože tvrdil opak.

Své podezření však Finnová pojala až po zmizení třicetileté matky dvou dětí Anny Atkinsové v Edinburghu. Vyšlo dokonce najevo, že Finnová zbavila auto důkazů, přesto se u soudu neprokázalo, že by pachatelé napomáhala.

Tehdy čtyřiatřicetiletá Finnová a dvaatřicetiletý Fisher se seznámili v Sheffieldu v roce 2014. V té době žila se svou dětskou láskou, kterou však

kvůli prodeji farmaceutik opustila. Až po uši zamilovaný Fisher se k Finnové nastěhoval o tři týdny později a podle přátel tvořili nerozlučný pár.

V obavě, že by se po propuštění z Královské věznice v Hillstone mohla stát obětí útoku, Finnová zažádala o novou identitu a policejní ochranu. Případy čtyř někdejších trestankyň, které získaly doživotní anonymitu, byly však oproti Finnové závažnějšího charakteru a všechny obdržely bezpočet výhrůžek smrti. V případě Finnové se soud usnesl na tom, že se nejedná o ohrožení na životě, a proto není nová identita nutná.

Pro tým právníků Finnové to bude velká rána, neboť jsou přesvědčeni o tom, že Finnové půjde po propuštění na svobodu o život.

PÁTÁ KAPITOLA

Ben Jarvis

sobota, 6. října 2018

Ranní slunce se opíralo do záclon. Jediným dalším zdrojem světla byl Benův notebook. Všechno ostatní prodal, aby mohl platit nájem za zavšivenou garsonku, která mu byla domovem už posledních dvanáct měsíců. Zrovna mu končila nájemní smlouva a majitel se ho chtěl zbavit. K čertu s ním. Za tenhle brloh si beztak účtoval nesmyslnou částku. Ben jen litoval, že prodal i auto. Teď nebude mít kam složit hlavu.

Jak mu mohlo uniknout, že Steffi Finnovou propustili z vězení? Museli ji odtamtud vyvézt za tmy. Věděl, že nebudou chtít zveřejnit datum a čas jejího propuštění, ale vzhledem k tomu, jak bedlivě její případ sledoval, čekal, že se k němu ta informace přece jen dostane.

Podíval se na klouby své pravé ruky. Byly ještě celé rozbolavělé, ale už se alespoň zahojila zranění po tom, jak pěstí proboural zeď. Na vratnou kauci může zapomenout.

Ben se natáhl pro plechovku piva u postele a lehce s ní zatřásl. Nebyl dvakrát hrdý na to, jakou úlevu mu přineslo zjištění, že tam trocha zbyla. Kopl to do sebe a nechal hlavu klesnout na zeď za sebou. Byl tak příšerně unavený.

Celou noc nespal a šmejdil na internetu po jakémkoliv zmínce o Finnové. Od chvíle, co ji propustili z věznice Hillstone, o ní však nikde nepadlo ani slovo. Zatím. Každý internetový článek o ní byl už několik měsíců starý.

Všechny si je znovu přečetl ve snaze najít něco, co mu mohlo uniknout. Nějakou indicii, kam se mohla po svém pobytu ve vězení vrtnout. Rozklikl článek o úmrtí Margaret Finnové, její matky. Dočetl se, kolik jí bylo, kde

bydlela, ve které škole učila, kde zemřela, jaký druh rakoviny byl příčinou jejího úmrtí a z čeho usvědčili její jediné dítě. Všechno to tam stálo černé na bílém, jako by byla veřejným majetkem. A přesně tím také byla.

„Jablko nepadá daleko od stromu, Margaret,“ zamumlal.

Vyhledal si webové stránky školy Flintside a našel záložku *Vzpomínáme* věnovanou učitelce, která na škole působila třicet let a všem moc chyběla. Její někdejší žáci, dnes už sami rodičové, s láskou vzpomínali na tehdy ještě mladou slečnu Millerovou. Ušklíbl se. Jak to že zatímco slečna Margaret Millerová byla taková svěťice, její dcerunka se zapletla do vražd a lží?

Ben trávil večer pročitáním diskuzních skupin na internetu. Byla tam řada bdělých občanů, kteří se zasazovali o vyhledání všech, kteří se ocitli na svobodě, aniž se jim dostalo řádného potrestání, ale Steffi v jejich seznamech nefigurovala. Točilo se to tam spíš kolem pedofilů a dětských vrahů. V danou chvíli v tom byl sám.

„Tak vylez, vylez, ať už jsi kdekoliv,“ vrčel do počítače.

Už brzy bude Finnová zase plnit titulky novin, ale prozatím jako by se po ní slehla zem.

Ve skutečnosti Ben pásl po Leeovi Fisherovi. Dokud byl Fisher za katem, nic mu nehrozilo. Za odpovídající sumu by se dala domluvit nějaká ta nehoda, ale na to Ben neměl. Navíc u sebe Fisher měl něco, o co Ben dost stál, takže mu prozatím nic nehrozilo.

S Finnovou to byla jiná. Ačkoliv ji usvědčili jen z poskytnutí falešného alibi, musela vědět víc, než přiznala. Ben na tu její nevinnou hru neskočil, protože by jen sotva mohla žít s Fisherem v jedné domácnosti, aniž by tušila, co je zač. Jeho teď už nastávající exmanželka vždycky hned poznala, když jí lhal, kolik piv s kamarády v hospodě vypil. Poznala, že se ládovalel sušenkami u pracovního stolu. Kdepak, Steffi Finnová nesla stejný díl viny jako Fisher.

Ben si promnul oči zápěstím. Nespál. Nespavost přicházela a odcházela, ale v tuhle chvíli byla dost urputná. Přehlčená mysl nenahrávala klidnému nočnímu spánku.

Musel přijít na to, jak ji najít. Nedivil by se, kdyby žila pod jiným jmé-

nem. Nejspíš není jediný, kdo ji bude chtít vystopovat, takže se jistě ukryje, dokud nebude venku zase bezpečno.

Věděl, že nemá žádné žijící příbuzné a jen sotva by se vrátila domů do Pinchdale. Za pokus to však stálo.

Popleskal se po tvářích.

Bylo načase začít se soustředit.

ŠESTÁ KAPITOLA

Charlie Millerová

sobota, 6. října 2018

Charlie vytáhla ruku ze spacáku a automaticky zašátrala po spínači na teplometu vedle sebe. Spala oblečená, v rukavicích a čepici. Teplota do rána klesla pod její práh snesitelnosti, přesto se kupodivu probudila bez omrzlin či známek podchlazení.

Klidně by ty tři pruhy hřejivého světla nechala svítit celou noc, ale nechtěla riskovat, když ještě nevěděla, v jakém stavu je elektřina v domě. Přežila přítele s vražednými sklony, dva útoky ve vězení i nenávisť celého národa, takže by byla docela smůla, kdyby teď dojela na vadné vedení.

Oknem ložnice bez závěsů se jí naskýtal pohled na ranní červánky. V údolí pod ní se válela mlha, v níž stromy připomínaly strašidelné nehybné lidi. Jakýsi racek se třikrát zachechtal a další mu nevrle odsekl. Charlie se posadila a kempingové lehátko pod ní zavržalo a zasténalo. Kabát se zašustěním sklouzl ze spacáku. Dnes si dojede pro termofoř, příkrývky, a když jí zbydou peníze, vezme i co nejučinnější zatemňovací závěsy.

Když zamžourala na displej telefonu, zjistila, že je třičtvrtě na pět. Jinak jí tu byl telefon celkem k ničemu, protože zároveň s časem na displeji vyskakovala také informace, že tu není signál. Mobil si koupila pro případ nouze, takže nezbyvalo než doufat, že až se ocitne v úzkých, bude mít alespoň několik čárek pokrytí.

Byla sobota a její proradná mysl jí připomněla, že do *odemčení* zbývá jí ještě dvě hodiny. Dokonce i vězni si mohli o víkendech trochu přispát, kdy ostražina s odemčením cel otálela až do luxusních třičtvrtě na devět. Ve všední dny to bylo na chlup přesně v osm. Tenhle řád už se jí netýkal,